de Rechtspraak

Raad voor de rechtspraak

De minister van Justitie en Veiligheid
mr. F. van Oosten
Postbus 20301
2500 EH Den Haag

bezoekadres
Kneuterdijk 1
2514 EM Den Haag

correspondentieadres
Postbus 90613
2509 LP Den Haag

t (088) 361 00 00
f (088) 361 00 22
www.rechtspraak.nl

datum 31 oktober 2025
doorkiesnummer 088-361 33 17
e-mail wetgeving.rvdr@rechtspraak.nl
ons kenmerk [redacted]
uw kenmerk
cc
bijlage(n) 1
onderwerp Advies wetsvoorstel implementatie confiscatierichtijn

Geachte heer Van Oosten,

Bij brief van 11 juli 2025, kenmerk [redacted], verzocht u de Raad voor de rechtspraak (de 'Raad') advies uit te brengen inzake het Wetsvoorstel ter wijziging van het Wetboek van Strafrecht en het Wetboek van Strafvordering in verband met de implementatie van richtlijn (EU) 2024/1260 van het Europees Parlement en de Raad van 24 april 2024 betreffende ontneming en confiscatie van vermogensbestanddelen (het 'Wetsvoorstel').

HET WETSVOORSTEL

Het Wetsvoorstel

Dit Wetsvoorstel dient ter implementatie van richtlijn (EU) 2024/1260 van het Europees Parlement en de Raad van 24 april 2024 betreffende ontneming en confiscatie van vermogensbestanddelen ('de Confiscatierichtlijn'). De Nederlandse wetgeving is in grote mate al in overeenstemming met deze richtlijn. Toch wordt op drie gebieden aanvullende regelgeving voorgesteld:

1. ARO's
ARO staat voor 'asset recovery office'. Het betreft een bureau voor ontneming van vermogensbestanddelen. Momenteel bestaat er een politieel ARO en een justitieel ARO. Het politiële ARO wordt aangewezen als bureau in de zin van artikel 5 van de Richtlijn en er wordt voorzien in een wettelijke basis voor informatie-uitwisseling met ARO's van andere Europese landen.

2. inbeslagneming
De richtlijn bevat bepalingen over de 'bevriezing' van voorwerpen. Naar Nederlands recht vindt 'bevriezing' plaats door inbeslagneming. Dit Wetsvoorstel voorziet in een uitbreiding van de mogelijkheden om tot verkoop van inbeslaggenomen voorwerpen over te gaan en in een mogelijkheid voor belanghebbenden om een klaagschrift in te dienen tegen de tussentijdse vervreemding.

3. vervallenverklaring en confiscatie
Het Wetsvoorstel introduceert twee instrumenten om voorwerpen met een criminele herkomst af te pakken zonder voorafgaande veroordeling.
De vervallenverklaring ziet op het geval dat de strafvervolging wel is ingezet maar niet kan worden voortgezet vanwege het overlijden van de verdachte, de verjaring van het recht tot strafvervolging of de schorsing van de vervolging. Dan kan de rechter bij afzonderlijke beschikking de vervallenverklaring uitspreken van een voorwerp dat in geval van veroordeling vatbaar zou zijn voor verbeurdverklaring.

De confiscatieprocedure (ook wel aangeduid als NCBC, *non conviction based confiscation'*) vereist geen voorafgaande vervolging. Het moet gaan om een inbeslaggenomen voorwerp dat middellijk of onmiddellijk afkomstig is uit enig misdrijf.

Zo'n confiscatie zonder voorafgaande veroordeling werd al voorgesteld in het Wetsvoorstel versterking aanpak ondermijnende criminaliteit II. Toen werd een civiele procedure voorgesteld, niet tegen een persoon, maar tegen een zaak, waarbij de officier van justitie een verzoekschrift indient en eventuele belanghebbenden de gestelde criminele herkomst moeten weerleggen. De Raad heeft zich hier in een advies van 9 februari 2022 zeer kritisch over uitgelaten.[1] De NCBC-procedure is toen los gemaakt uit het wetsvoorstel versterking aanpak ondermijnende criminaliteit II en neergelegd in de wet confiscatie criminele goederen. Dat wetsvoorstel is voorgelegd aan de RvS, die ook erg kritisch was.[2] Dit Wetsvoorstel komt in de plaats van het wetsvoorstel confiscatie criminele goederen. Uit de Confiscatierichtlijn volgt dat de confiscatieprocedure strafrechtelijk moet zijn.[3]

Na overleg met de gerechten, adviseert de Raad als volgt.[4]

---

[1] 2022-10-Advies-versterking-aanpak-ondermijnende-criminaliteit-II.pdf
[2] Advies van 10 mei 2023.
[3] Zie § 4.7 MvT.
[4] De Raad voor de rechtspraak heeft op grond van artikel 95 van de Wet op de rechterlijke organisatie een wettelijke adviestaak met betrekking tot nieuwe wets- en beleidsvoorstellen die gevolgen hebben voor de rechtspraak. De adviezen worden vastgesteld na overleg met de gerechten. De Raad voor de rechtspraak is een adviescollege in de zin van artikel 79 en 80 van de Grondwet. Bij het opstellen van zijn adviezen beoordeelt de Raad de voorgenomen wet- en regelgeving in het bijzonder op de gevolgen voor de organisatie en de werklast van de gerechten en op de (praktische) toepasbaarheid en uitvoerbaarheid. Rechters zijn bij de behandeling van individuele zaken niet gebonden aan de inhoud van de wetgevingsadviezen van de Raad voor de rechtspraak.

ADVIES

Het advies van de Raad is in het bijzonder gericht op de vervallenverklaring en confiscatie.

1. De implementatie van de Richtlijn (EU) 2024/1260; verdergaand dan nodig en zonder beperkingen

In de voornoemde Richtlijn, die met het onderhavige Wetsvoorstel wordt geïmplementeerd, merkt de Europese wetgever bij herhaling op dat met name de aanpak van zware (a), georganiseerde (b), grensoverschrijdende (c) en lucratieve (d) criminaliteit binnen de Unie versterking behoeft - onder meer door NCBC mogelijk te maken. Het Wetsvoorstel introduceert echter bij alle misdrijven de mogelijkheid van confiscatie van goederen die daaruit afkomstig zijn, en overigens ongeacht hun waarde. Hoewel de Richtlijn uitbreiding naar andere strafbare feiten niet uitsluit, kan worden afgevraagd of een uitbreiding naar alle misdrijven, zonder meer gerechtvaardigd is. De Raad adviseert de keuze om geen beperkingen aan te brengen, nader toe te lichten in de MvT.
Voor wat betreft de vervallenverklaring staat op p. 11 van de MvT: '*De verwachting is dat de maatregel vervallenverklaring aan de staat in de praktijk zal worden ingezet ten aanzien van waardevolle voorwerpen die met strafbare feiten zijn verkregen. Daaruit volgt al dat het steeds zal gaan om strafbare feiten die aanzienlijk voordeel kunnen opleveren. Een dergelijke beperking ook in de wet opnemen zal dan ook geen meerwaarde hebben.*' Een vergelijkbare redenering staat op p. 12 MvT ten aanzien van de confiscatieprocedure. Hoe de verwachting dat de vervallenverklaring en de confiscatieprocedure zullen worden ingezet voor voorwerpen van waarde een logische garantie vormt dat de inzet van deze nieuwe procedures beperkt zal blijven tot uitsluitend voorwerpen van aanzienlijke waarde, is de Raad onduidelijk. Als het de bedoeling is dat de inzet daartoe beperkt blijft, is het aangewezen dit in de wettekst op te nemen.
Daarbij wijst de Raad erop dat in het Wetsvoorstel versterking aanpak ondermijnende criminaliteit II nog een drempelwaarde van 250.000 euro werd bepaald voor de confiscatieprocedure. In de MvT wordt toegelicht dat de Richtlijn geen ruimte biedt voor het hanteren van een drempelwaarde, maar er is kennelijk niet gezocht naar andere waarborgen in de wettekst, om een al te lichtvaardig gebruik van deze ingrijpende procedure te voorkomen.

2. De vervallenverklaring aan de staat

Het voorgestelde artikel 36g Sr biedt de mogelijkheid voor de rechter om bij afzonderlijke beschikking op vordering van de officier van justitie een vervallenverklaring aan de staat uit te spreken van een voorwerp dat in geval van veroordeling voor het strafbare feit waarvoor vervolging is ingesteld, vatbaar zou zijn voor verbeurdverklaring. Die vervallenverklaring is mogelijk als een vervolging door middel van een dagvaarding of strafbeschikking is ingesteld, maar niet kan worden voortgezet door het overlijden van de verdachte, verjaring van het recht tot strafvervolging of schorsing van de vervolging op grond van artikel 16 Sv.

De Raad merkt allerleest op dat de nu voorgestelde regeling een beperkte houdbaarheid heeft met het oog op het nieuwe Wetboek van Strafvordering (NSv) en vraagt hiervoor aandacht. In het bijzonder wijzigt in het NSv het vervolgingsbegrip en wordt de vervolging niet langer door middel van een dagvaarding, maar door het indienen van een procesinleiding ingesteld. Ook komt de regeling van de schorsing van de vervolging als bedoeld in artikel 16 Sv te vervallen. Bij de inwerkingtreding van het NSv is dus mogelijk iets meer nodig dan een 'technische omzetting' (zoals genoemd in § 4.4.4 MvT).

Voor zover de in artikel 16 Sv bedoelde schorsing van de vervolging nog bestaat tijdens de inwerkingtreding van het onderhavige Wetsvoorstel, maakt de Raad de volgende opmerkingen. Anders dan bij overlijden of verjaring, hoeft bij schorsing van de vervolging omdat de verdachte leidt aan een zodanige psychische stoornis, psychogeriatrische aandoening of verstandelijke handicap dat hij niet in staat is de strekking van de tegen hem ingestelde vervolging te begrijpen, geen sprake te zijn van een vervolging die niet meer 'kan' worden voortgezet. De schorsing kan tijdelijk zijn en weer worden opgeheven als sprake is van herstel van de verdachte (artikel 16 lid 2 Sv). Hier klemt het voorgestelde artikel 577, eerste lid, Sv dat uitgaat van een vordering die door de officier van justitie moet zijn ingediend uiterlijk zes maanden 'na het intreden van de grond voor het niet-voortzetten van een ingestelde vervolging'. Overigens is die tekst onduidelijk nu 'de grond voor de schorsing van een vervolging' immers al eerder zal zijn ingetreden dan die schorsing zelf. De Raad werpt de vraag op of niet beter aansluiting kan worden gezocht bij gevallen waarin na een schorsing van de vervolging als bedoeld in artikel 16 Sv duidelijk is dat herstel niet (meer) te verwachten is en de zaak als geëindigd is verklaard met toepassing van artikel 29f Sv. De vordering zou dan kunnen worden ingediend binnen zes maanden na die verklaring als bedoeld in artikel 29f Sv.

Verder overweegt de Raad het volgende. Verbeurdverklaring is een bijkomende straf. Er wordt in de artikelen 36g, eerste lid, Sr en 582, tweede lid, Sv uitgegaan van de fictie 'indien een veroordeling zou volgen'. Maar juist het antwoord op de vraag óf - bij voortzetting van de vervolging - een veroordeling zou volgen is niet vanzelfsprekend. Bij een vervolging die wél kan worden voortgezet, is de vraag of een veroordeling kan volgen bepalend voor de vraag of verbeurdverklaring überhaupt mogelijk is. Die eis van een veroordeling (in artikel 33 Sr) voor een verbeurdverklaring is een vereiste dat een waarborg vormt voor al te gemakkelijke 'onteigening' door de Staat. Het is een vorm van rechtsbescherming, die hier is losgelaten. Het feit dat de verbeurdverklaring een *straf* is en geen maatregel geeft bovendien ruimte om te matigen met het oog op bijvoorbeeld de geringe ernst van het feit of de beperkte draagkracht van de veroordeelde (artikel 33 lid 2 Sr).

In het licht hiervan adviseert de Raad te verduidelijken wat de rechter bij de beoordeling van een vordering op grond van artikel 36g Sr wel en niet toetst. En als het zo is dat door de hiervoor bedoelde fictie - of anderszins door een verschil in toetsing – de betrokkenen van wie de vervolging niet kan worden voortgezet in feite in een slechtere positie komt te verkeren dan de verdachte bij wie dat wel kan[5], werpt de Raad de vraag op of dat niet aanleiding zou moeten geven het Wetsvoorstel aan te passen.

[5] En mogelijk zelfs in een slechtere positie dan de verdachte die veroordeeld wordt.

De Raad adviseert in het verlengde van het voorgaande om aan de hand van concrete voorbeelden te verduidelijken hoe de rechtsbescherming in de verschillende situaties genoemd in artikel 36g, tweede lid, Sr (voldoende) zal zijn gewaarborgd. In het bijzonder in de gevallen waarin de verdachte is overleden maar een beslissing wel anderen raakt, of wanneer de schorsing van de vervolging is bevolen omdat de verdachte niet in staat is de strekking van de tegen hem ingestelde vervolging te begrijpen.

3. Confiscatie

3.1 Mogelijke verschuiving in strafrechtelijke handhaving

De voorgestelde maatregel van vervallenverklaring aan de Staat in art. 36h Sr is enkel mogelijk ten aanzien van voorwerpen die, in geval van een veroordeling voor het strafbare feit waarvoor vervolging is ingesteld, vatbaar zouden zijn voor verbeurdverklaring, en alleen in de in artikel 36g, tweede lid, Sr genoemde drie gevallen.
Voor een maatregel tot confiscatie van (eerder) strafvorderlijk inbeslaggenomen voorwerpen, die op vordering van het OM door de (bijzondere) raadkamer van het bevoegde gerecht wordt opgelegd, is een aanverwante strafrechtelijke veroordeling van een (rechts)persoon niet vereist. Ook de voorwaarde van een ingestelde vervolging geldt niet. Het enige vereiste is, dat het voorwerp (of bedrag) in beslag genomen is.
Er kan vervolgens worden volstaan met een betrekkelijk eenvoudige procedure, waarvoor alleen de overtuiging van de rechter vereist is dat het voorwerp afkomstig is uit enig misdrijf.

In de MvT (p. 29-30) wordt toegelicht dat de procedure tot confiscatie niet wordt aangemerkt als ‘criminal charge’. De Raad heeft in zijn advies van advies van 9 februari 2022 al enkele kanttekeningen bij die constatering geplaatst.[6]
Aangezien de confiscatieprocedure zoals die in dit Wetsvoorstel is vormgegeven, een relatief eenvoudige procedure is, waarbij de lat voor het OM lager ligt dan bij een ontnemingsprocedure (waarvoor immers een veroordeling is vereist), bestaat het risico dat de confiscatie straks ruim zal worden ingezet, ook in plaats van vervolging en berechting. Met andere woorden; er is een reëel risico dat de focus komt te liggen op het afpakken van crimineel vermogen in plaats van de klassieke vervolging. Dat lijkt maatschappelijk niet goed uit te leggen, omdat de onderliggende criminaliteit dan immers niet wordt aangepakt. Criminelen zouden bij een dergelijke verschuiving wel hun winsten kwijt kunnen raken, maar publieke verantwoording en bestraffing ontlopen. De keuze (vervolgen of confisqueren of allebei) wordt nu geheel aan het OM(-beleid) overgelaten zonder daarin te normeren[7], bijvoorbeeld door de confiscatie als een ‘restprocedure’ aan te merken.

---

[6] Advies 2022/10, p. 2 en 3.
[7] Zie MvT § 4.6.

De Raad adviseert hier in de MvT meer aandacht aan te besteden en zo nodig het Wetsvoorstel aan te passen zodat voor eenieder duidelijk is voor welke bijzondere gevallen de bevoegdheid tot het vorderen van confiscatie is voorbehouden. Zie in dit verband ook de aanbevelingen die door de Raad op dit punt zijn gedaan in zijn advies van 9 februari 2022 over het Wetsvoorstel Versterking aanpak ondermijnende criminaliteit II (p. 3-4).

3.2 Belanghebbende

De confiscatieprocedure is niet gericht op een verdachte maar op een voorwerp. Als de belanghebbenden bij het voorwerp bij het OM bekend zijn, wordt de vordering tot confiscatie aan hen betekend en worden ze opgeroepen voor de (raadkamer)zitting. Maar hoe zit het met de belanghebbenden die bij het OM (nog) niet bekend zijn? Worden de beslagen en/of de vorderingen tot confiscatie bijvoorbeeld ook gepubliceerd in dagbladen of op een website, zodat belanghebbenden zich kunnen melden? De Raad adviseert aandacht te besteden aan de wijze waarop onbekende belanghebbenden op de hoogte kunnen geraken van het beslag en de vordering tot confiscatie.

3.3 Bewijsmiddelen

Op p. 52 van de MvT wordt toegelicht dat het oordeel van de raadkamer gebaseerd moet zijn op wettige bewijsmiddelen, die de raadkamer zelf kan selecteren. Het is onduidelijk waaruit deze bewijsmiddelen geselecteerd worden. Er zal (anders dan bij een ontnemingszaak) geen strafdossier ten grondslag liggen aan een vordering tot confiscatie. Een vervolging of veroordeling is immers geen voorwaarde. De Raad adviseert te verduidelijken hóe het OM aan de raadkamers de wettige bewijsmiddelen gaat aanreiken op basis waarvan de rechter beoordeelt of aannemelijk is dat een inbeslaggenomen voorwerp onmiddellijk of middellijk afkomstig is uit enig misdrijf.

3.4 Bewijsstandaard

In de MvT wordt in paragraaf 4.7 vermeld dat de civiele bewijsstandaard, die gold in het wetsvoorstel versterking aanpak ondermijnende criminaliteit II, is losgelaten.
Ook wordt in de MvT opgemerkt dat “de bewijsstandaard van de rechterlijke overtuiging, die geldt in strafzaken en die inhoudt dat het feit buiten redelijke twijfel moet vaststaan, (…) daarmee in de confiscatieprocedure niet van toepassing (is)”.
Deze formulering bevreemdt de Raad. Om vast te stellen dat een goed of geldbedrag van misdrijf afkomstig is, zal vastgesteld moeten worden dat dit (of enig) misdrijf gepleegd is. Hoe daarvoor een andere bewijsstandaard kan gelden dan de rechterlijke overtuiging dat dit misdrijf gepleegd is, wordt naar het oordeel van de Raad onvoldoende toegelicht.

Gesteld wordt dat met de formulering van lid 3 van voorgesteld artikel 582 Sv wordt aangesloten bij de wettelijke bewijsregeling die geldt voor het oordeel over de vraag of een veroordeelde wederrechtelijk voordeel heeft verkregen ten aanzien waarvan hem een ontnemingsmaatregel moet worden opgelegd. Hiermee wordt echter niet onderkend dat aan de oplegging van een ontnemingsmaatregel altijd een veroordeling voorafgaat waarop de strafvorderlijke bewijsstandaard van toepassing is. Valt die veroordeling weg - bijvoorbeeld in hoger beroep of cassatie - dan valt ook de grondslag voor de ontneming weg. De rechtsbescherming is in zoverre gewaarborgd.

Over die rechtsbescherming in de confiscatieprocedure maakt de Raad zich zorgen. Bij het introduceren van een nieuw wettelijk instrument moet niet alleen worden gekeken naar de vraag hoe het goed *gebruikt* kan worden, maar ook naar de vraag hoe het eventueel *misbruikt* kan worden. Oftewel; de vraag is niet alleen of de confiscatieprocedure aanvullende waarde heeft, noodzakelijk is met het oog op een legitiem doel en daarvoor effectief, maar ook of het voldoende met waarborgen omkleed is, zodat burgers niet te lichtvaardig onteigend kunnen worden. Wat dat betreft voldoet de huidige regeling met deze opmerkelijk lage bewijsstandaard niet. Het gaat immers om een ingrijpende inbreuk op het eigendomsrecht, zonder de waarborg van een voorafgaande veroordeling, waarbij het OM als vertegenwoordiger van de Staat en de belanghebbende burger geen gelijkwaardige partijen zijn. In de praktijk zou de burger in de onmogelijke positie terecht kunnen komen dat hij zijn eigen onschuld/ de legale herkomst van al zijn eigendommen moet bewijzen; dat is de strafrechtelijke bewijslastverdeling op zijn kop en onverenigbaar met de onschuldpresumptie. Deze vrees wordt verder versterkt door de toelichting op voorgesteld artikel 582 lid 3 Sv (MvT, p. 52-54). Op p. 54 MvT wordt benadrukt dat er een belangrijk verschil is met de jurisprudentie rondom witwassen: '*Anders dan in het geval van strafvervolging wegens witwassen zal niet kunnen worden volstaan met een concrete, verifieerbare en niet op voorhand hoogst onwaarschijnlijke verklaring, bijvoorbeeld dat het gaat om een schenking van een bepaald familielid uit een specifiek land. Deze verklaring zal bijvoorbeeld gepaard moeten gaan met de contactgegevens en een verklaring van het familielid, een notariële akte of ander officieel document uit het betreffende land - als dat in dat land voor die schenking vereist of gebruikelijk is - en een bankafschrift.*'

De Raad acht het noodzakelijk dat het Wetsvoorstel en de MvT in zoverre worden aangepast dat de strafrechtelijke bewijsstandaard als voorwaarde voor de confiscatie tot uitdrukking wordt gebracht. Dat is niet alleen noodzakelijk om wetssystematische redenen maar ook uit een oogpunt van rechtsbescherming.

In het verlengde hiervan is de Raad niet overtuigd van de grondrechtenanalyse in paragraaf 7 en adviseert de Raad bovendien in deze paragraaf nader in te gaan op het recht op wonen/ huisvesting, aangezien de confiscatie van een onroerend goed ertoe kan leiden dat mensen letterlijk op straat komen te staan.

4. Samenloop met beslag in strafzaak

Door de wijziging van artikel 94, tweede lid, Sv kunnen ook voorwerpen in beslag worden genomen die vatbaar zijn voor confiscatie. De Raad vraagt zich af of de situatie zich kan voordoen dat zo'n voorwerp weinig tot niets met het gronddelict te maken heeft en niet voldoet aan de criteria van 33a lid 1 tot en met 3 en/of 36 c en 36d Sr? En is de rechter in de strafzaak dan op grond van artikel 353 Sv verplicht om te beslissen over dat beslag?

Daarnaast vraagt de Raad zich af of de situatie zich kan voordoen dat in de strafzaak wordt beslist om een voorwerp terug te geven (bijvoorbeeld vanwege vrijspraak), terwijl er (ook) "confiscatie-beslag" op dat voorwerp rust. Heeft die beslissing enig effect in de confiscatiezaak? En in het verlengde daarvan: kan de grondslag van het beslag veranderen?

Kan bijvoorbeeld iets dat in beslag genomen is ten behoeve van de waarheidsvinding (artikel 94, eerste lid, Sv) of verbeurdverklaring (artikel 94, tweede lid, Sv), veranderen in beslag ter confiscatie? En betekent dat dan dat de zittingsrechter zich daar dan niet meer over kan uitlaten? Of moet de zittingsrechter eerst kijken of het verbeurdverklaard zou kunnen worden en als dat niet kan, het beslag laten rusten voor de vraag of confiscatie mogelijk is?

Naar het oordeel van de Raad komt in het Wetsvoorstel en de MvT onvoldoende duidelijk naar voren hoe de samenloop tussen klassiek strafrechtelijke beslag en beslag ter confiscatie zich tot elkaar verhouden en hoe omgegaan moet worden bij samenloop of overlap van deze verschillende vormen van beslaglegging.
De Raad adviseert het Wetsvoorstel op dit punt te verduidelijken.

5. Overgangsrecht
Het valt op dat in het Wetvoorstel noch in de MvT aandacht wordt besteed aan het toepasselijke overgangsrecht. De Raad adviseert dit te verduidelijken.

IT-GEVOLGEN
Dit Wetsvoorstel heeft geen significante IT-impact.

WERKLAST
De Raad verwacht dat het Wetsvoorstel zorgt voor een beperkte structurele toename van de werklast voor de Rechtspraak. Het Wetsvoorstel introduceert nieuwe (raadkamer)procedures – over de maatregel vervallenverklaring aan de Staat en de maatregel confiscatie - waarin bij afzonderlijke beschikking door de rechter(s) wordt beslist.

Het Wetsvoorstel zal naar verwachting resulteren in structureel extra strafzaken (raadkamerzaken). Hoeveel extra straf(raadkamer)zaken er jaarlijks worden aangebracht als gevolg van dit Wetsvoorstel, is afhankelijk van de keuzes en prioriteitsstelling van ketenpartners. Op moment van schrijven zijn hierover slechts inschattingen te maken. De Raad is in de werklastberekening uitgegaan van de veronderstelling dat het aantal extra straf(raadkamer)zaken als gevolg van het Wetsvoorstel over enkele jaren opbouwt naar het structurele niveau. De Raad vermoedt dat genoemde zaken, in ieder geval in de eerste jaren na inwerkingtreding van het Wetsvoorstel, door het OM bij de concentratierechtbanken worden aangebracht.

De Raad verwacht dat raadkamerzaken over de maatregel vervallenverklaring aan de Staat en de maatregel confiscatie complexer zijn dan de gemiddelde raadkamerzaak. De behandeltijd is daarmee naar verwachting hoger dan de behandeltijd van een gemiddelde raadkamerzaak. Omdat het om nieuwe zaakstromen gaat, moet er in de eerste jaren na inwerkingtreding van het Wetsvoorstel bovendien gewenning en jurisprudentievorming plaatsvinden. Raadkamerzaken zijn echter nog steeds relatief lichte strafzaken. De voorziene toename van raadkamerzaken leidt zodoende tot een lagere gemiddelde behandeltijd van strafzaken (gevolg: een negatief prijseffect).

de Rechtspraak

Raad voor de rechtspraak

Totale werklastconsequenties

	1e 2 jaar na inwerkingtreding	Structureel
Mutatie als gevolg van aantallen	€450.000	€900.000
Mutatie als gevolg van prijseffecten	-€286.000	-€614.000
Totale effect wetsvoorstel	€164.000	€286.000

CONCLUSIE

Het Wetsvoorstel stuit in zijn huidige vorm op een aantal zwaarwegende bezwaren. De Raad voor de rechtspraak vraagt u daarom met klem om het Wetsvoorstel op de in dit advies genoemde onderdelen aan te passen.

TOT SLOT

Indien na het uitbrengen van dit advies het Wetsvoorstel op belangrijke onderdelen wordt gewijzigd of indien uit nadere uitvoeringsregelgeving belangrijke werklastgevolgen voortvloeien, dan wordt de Raad graag in de gelegenheid gesteld daarover aanvullend te adviseren. Met het oog op de voorbereiding van de gerechten op de invoering van het Wetsvoorstel, stelt de Raad er prijs op als hij geïnformeerd wordt over de indiening van het Wetsvoorstel bij de Tweede en de Eerste Kamer en de plaatsing van de definitieve wetstekst in het *Staatsblad*. Ook eventuele nadere regelgeving volgend op dit Wetsvoorstel met gevolgen voor de rechtspleging valt binnen het adviesrecht van de Raad. Voor zover van toepassing, ontvangt de Raad graag een adviesaanvraag voor deze nadere regelgeving.

Hoogachtend,

[redacted]

Lid Raad voor de rechtspraak

de Rechtspraak

Raad voor de rechtspraak

BIJLAGE: WETSTECHNISCH EN REDACTIONEEL COMMENTAAR

- Is in art. 552ba, vierde lid, Sv bedoeld 33c Sr geheel van overeenkomstige toepassing te verklaren of alleen - zoals in art. 36b, tweede lid, Sr - het tweede en derde lid van dat artikel?

- In de MvT (blz. 7) wordt overwogen: “De verbeurdverklaring is geregeld in het Wetboek van Strafrecht (artikel 33a Sr). Dit wetsvoorstel breidt ter implementatie van de richtlijn de kring van voorwerpen uit die voor verbeurdverklaring vatbaar zijn. Dit betreft allereerst voorwerpen waarvan de waarde overeenkomt met de opbrengsten van strafbare feiten en hulpmiddelen." De Raad adviseert hier te verduidelijken op welke voorgestelde wijziging in het wetsvoorstel deze tekst ziet.